

Divoká Šárka v Praze - Tramvají do skal

Lezecké terény v pražské Divoké Šárce tvoří okrajové skály vysoké deset až dvacet metrů ve svazích potoka vytékajícího od šáreckého koupaliště. Jezdí se k nim tramvají.

Nejlepší přístup do Divoké Šárky vede ze stejnojmenné tramvajové smyčky po asfaltové cestě údolím. Auto se dá odstavit na parkovišti McDonaldu. Vede nás červená turistická značka.

K lezení si můžete vyzkoušet několik skal. Vybíráme nejzajímavější a přitom poměrně bezpečné výstupy.

Dívčí skok

Nad koupalištěm se na nejvyšším bodě vypíná skála Dívčí skok (někdy zvaná Koruna Šárky). Nejpopulárnější výstup na ní se jmenuje Jižní rys, který vede spárou od úpatí stěny až na vrchol (horolezecká obtížnost III). Vlevo od něj kličkuje hladkou stěnou několik variant cesty Červený kroužek (V) nazvané podle jediného dobrého jištění, které poskytuje zatlučená skoba s masivním kroužkem místo ouška pro zapnutí karabiny.

Žabák

Druhou populární stěnou Divoké Šárky je Žabák. Je rozdělení na tři části, tak zvanou Dolní, Střední a Horní bariéru. Pokud půjdete od koupaliště dolů okolo výletní restaurace narazíte na pravotočivou zatáčku. Z ní se dáte po zratelné pěšině po dřevěných schodech doleva do svahu až pod Dolní bariéru.

Nejčastěji lezené výstupy v Dolní bariéře jsou spáry nazvané Velká (V) a Malá poštolka (IV). Vedou v pevné skále a některé úseky musí překonávat horolezec s nohama ve vzduchu.

Známa, ale nepříjemná je Opičí stěnka (V). Na ní čeká pro lezce nepříjemné překvapení až skoro nahoře. Najednou se totiž není kde chytit a návrat už není možný. Komu se nepodaří vzepřít za malinké výstupky, ten padá až skoro na zem mezi špičaté kameny. Jistič tady musí dávat zvláště dobrý pozor a případný pád zadržel lanem co nejdříve.

Překvapení skrývá i výstup zvaný Gotické okno (VI). Leze se skalním výklenkem, který připomíná okno katedrály. Nejtěžší místo je tam, kde se klenba spíná. „Co ted?“ říká si obvykle nováček na zdejších skalách, když nohy téměř v provazu rozpírá o strany výklenku a rukama hledá, kde se přidržet. Zkušený ví, že když po paměti strčí ruku hluboko spáry nad výklenkem, najde takový chyt, že se na něj může jednou rukou pověsit, druhou si odpočinout a potom se vyšvihnout do lehčího místa.

Střední bariéra je pásmo skalek a stěnek nad policií Dolní bariéry. Výstupy obtížnosti II-III mají význam především pro romantiky. Nad ní se zvedá Horní bariéra. Zleva vede nejlezenější Normálka (IV-), jejíž nejtěžší místo je slizká kolmá stěnka těsně nad kruhem. Tady záleží, jak moc věříte nohám. Dále lze doporučit Dunící bloky (V) středem plotny vpravo od normálky, jejichž název se vztahuje k závěrečnému převisu. Plotnu vpravo ohraničuje Komín (IV), který lze obstojně zajistit fixními skobami i vlastními vklíněnci.

Více vpravo se nachází několik obtížně jistitelných cest s rezavými skobami a nepříliš zajímavá věžka Kočka.

Dlouhé hřebeny

Dominantní věž při pohledu z údolí se jmenuje podle dolomitské horské skupiny Brenta. Vede na ni dlouhá hřebenovka. Populární je kombinace několika cest na nejvyšší Červenou jehlu ve směru od výletní restaurace. Dostanete se k ní po horolezecké stezce začínající mezi restaurací a koupalištěm. Na tři krátké délky je nejlépe stoupat cestou Normálka (III) do sedélka, pokračovat Plotnou (IV) nebo Komínkem (IV) pod Jehlu a na ni vylézt Normálkou (III) nebo Šikmou plotnou (IV).

Nejdelší šárecký hřeben vede na Dívčí skok od severozápadu. Zdvihá se přímo od asfaltové cesty nad restaurací. Lezeme přes několik věžiček a sedélek s mnoha variantami. Povšechná obtížnost je II-III, občas se dá udělat i čtyřkový krok. Celkem se vyleze okolo pěti délek lana.

Poslední hřebenovka, která stojí za vylezení, je Hřeben Černých věží. Nastupuje se vlevo od Dolní bariéry Žabáka a tři až čtyři délky se lehce s několika těžšími kroky leze na temeno Velké Černé věže. Několik míst má obtížnost IV, pokud neobejdeme dolní výšvih, tak se dostaneme až k pětce.

Kuriozity vzadu v údolí

Další stěnové a koutové lezení poskytují nevýznamné skály dále v údolí. Jmenují se Zedkovy bloky (málo možností jištění), Křížová (dvě zarostlé spáry v plotně), Čertovy nohavice (najdete pár skob s pavučinami okolo) a Poslední skála (krátké těžší výstupy).

Dříve se často lezlo ve vstupní soutěsce pod hrází přehrady Džbán. Dnes je to ochránci přírody zakázané a leze se tam tedy jen občas a s rizikem pokuty.

Do těchto terénů obvykle zabloudí jen místní znalci.

Průvodce

Starší, ale stále použitelný je první díl Nepískovcových skal v Čechách z roku 1986, který vyšel v nakladatelství Olympia.

Doporučené vybavení

Přilba!, Sedací a hrudní úvaz, Sada vklíněnců, smyček a friendů, 5 expresek, 3 karabiny, Jednoduché lano 40 m, Slačovací a jistící brzda, Magnézium, Lezečky, Lékárnička, Mobil

Doprava

Tramvají nebo autobusem č. 119 od stanice metra Dejvická na stanici Divoká Šárka k McDonaldu. Po červené turistické značce ke koupališti v Šárce cca 1 km. Skály uvidíme vpravo i vlevo ve svazích údolí pod koupalištěm.

Jídlo a pití

Výletní hospoda je přímo pod skálami, ale zavírá brzy a obsluha je obvykle nevrhá.

Ochrana přírody

Skály jsou v chráněné oblasti. Není možno zde rozdělávat oheň. V případě setkání s nepříjemným ochráncem se hodí horolezecký průkaz.

Hlubočepské plotny - Podzimní lezení v Praze

Teplé dny a chladné podvečery lákají na odpoledne do skal. Kam chodí Pražáci? No přece do Hlubočep. Na jih orientované hladké plotny nabízejí teplo, položené i kolmé cesty a malé klouzavé chyty. Většina výstupů se tady leze na rybu.

Oblast totiž místní borci berou jako čistě tréninkovou. Dá se tu naučit především přesná práce nohou. Prvolezci nemusí mít strach ze svých pádů, protože jištění je tu luxusní. Nýty jsou jen pár metrů od sebe.

Mezi nejoblíbenější cesty patří Šabaka 5- pro začátečnický úplně vpravo na Malé (nebo také Levé) plotně. O něco těžší a více do kopce je vedle ní Titanka 5+ a úplně vlevo Kabriolet 6.

Dlouhé cesty jsou na Pravé plotně nad tratí. Nejpopulárnější je Železniční 5, nejprve těžkým koutkem, poté lehčí stěnou a nakonec vyhlídkovou hranou. Je to jediná zdejší cesta, kde jsou místo nýtů skoby. Často lezený je klasický Velký Kout 6. Mnoho lidí zkouší, ale jen málokdo vyleze místní hit Oči pučí 7 ve stěně mezi nimi. Podle posledních zpráv někdo zlehčil nástup, protože použil na stupy a chyty pilník.

Přístup

Z autobusového nádraží na Knížecí (metro B Anděl) jezdí autobus číslo 104 do stanice Hlubočepská. Ze zastávky zahne doprava, krátce jdeme ulicí Hlubočepská a hned odbočíme doprava do ulice Pod útesy. Přejdeme potůček a ocitneme se pod křovinatým svahem. Nahoru stoupá vyšlapaná cestička, která nás vyvede k železniční tratí. Tu překročíme a stojíme po skálami.

Možnosti lezení v Praze

Prokopské údolí, Divoká Šárka, Holý vrch, Kozí hřbety, skalka pod Hostivařskou přehradou a Řež. Jestli vám to není dost, zajděte do betonových rájů Opatov wall nebo Barrandovský most.

Nejnovější tištěný průvodce Český kras a okolí napsal Petr Resch a vyšel v roce 2000. Skály v Prokopském údolí jsou posáány ve starším průvodci Nepískovcové skály v Čechách od Jana Novotného a kolektivu z roku 1986. Průvodce koupíte v [Kiwi](#), nebo v [Horokupectví](#).

Doporučené vybavení

Lezečky, lano 50 m, 6 expresek, slaňovací a jisticí brzda, přilba, magnézium, úvazek

Pozor při lezení na Pravé plotně. Jezdí pod ní vlak a mohl by zachytit nepozorného jističe!

Horolezecká Praha na začátku zimy - Jedeme metrem na Holáč

Praha sice leží uprostřed nížiny, ale paradoxně je horolezeckým centrem. Kromě velehor totiž nabízí snad všechny možnosti, jak prožít lezecký den. Jednou z nich je Holý vrch v Tichém údolí.

Horolezci tady na začátku zimy trénují nováčky, scházejí se tu staří pardi zavzpomínat na své začátky, a když zaprší nebo začne sněžit, potkávají se tu i výkonní horolezci.

Leze se i těsně po dešti

Na skály je to od městského autobusu jen čtvrt hodinku rychlé chůze, do nejbližší hospody se jde deset minut. Přesto se leze v přírodě a navíc zdejší skály díky častému větru rychle osychají.

Z vrcholu skal je vidět na letiště, v dále se choulí Říp a vidět je část prstence sídlišť okolo metropole.

Dojem kazí jen nízkou letící dopravní letadla, která přistávají na nedaleké Ruzyni.

Kde to je?

Únětický potok si prorazil cestu před mnoha miliony let skrz bulžnickový hřeben nedaleko Suchdola. Z jeho práce zbyly památky v podobě nižší skalní bariéry Kozích hřbetů na pravé straně a dvou podsaditých skalních věží na Holém vrchu po levé ruce.

Dojít k nim lze poľními cestami po zelené nebo žluté turistické značce z konečné autobusů číslo 107 nebo 147. Oba vyjíždějí od Dejvické stanice metra A. Délky výstupů na Holém vrchu jsou až dvacet metrů.

Alšova vyhlídka

Nejčastěji lezená je Únětická spára (III) na Alšovu vyhlídku, která přes svoji nízkou obtížnost dává zabrat i zkušeným lezcům. Není totiž dost úzká, aby se do ní daly lehce vklínit nohy a ruce, zároveň není dost široká, aby se do ní lezec vsoukal jako do komína a prodral se k vrcholu. Jištění obstarávají skoba a nýt vlevo v kolmé stěnce zvané Navštívenka, mezi nimi lze obvázat smyčkou kameny vklíněné do spáry.

Podobně vypečený je i Černý převis (IV), který vyžaduje lezení sokolíkem. Horolezec musí zaklesnout obě ruce do malé spárky a obě nohy zvednout do stejné výše, aby rukám pomohly dostat tělo vzhůru. Jištění je jednou skobou vlevo od převisku a dvěma velkými vklíněnci nad ním.

Strážce

Ani lehká Hřebenovka (II) na Strážce není úplně zadarmo, protože při výstupu je třeba balancovat po dvacet centimetrů širokém hřebínku nad kolmými skalami. Vezměte si s sebou nejméně tři delší smyčky na jištění.

Nejtěžším výstupem v oblasti je Radegras (VII), který lezce nejprve vysílí mohutným převisem, poté ho vystraší stěnkami bez chytů a nakonec ho dorazí závěrečným krokem v hladké kolmé stěně. Na jištění vám budou stačit tři expresky.

Poslední tištěný horolezecký průvodce po Holém vrchu vyšel v rámci díla Nepískovcové skály (Praha, Olympia 1986). Kopie starého, ale stále aktuálního průvodce je k dispozici na internetu [Holý vrch a Kozí hřbetý](#).

Doporučené vybavení

sedací a hrudní úvazek, přilba, lezečky (dá se lézt i v pohorkách), lano 30 m, 5 expresek, 2 šroubovací karabiny, vklíněnce, friendly, šťáradlo, 4 delší smyčky, slaňovací a jistící brzda, lékárnička, mobil

Lezení po betonové plastice - Červ Dobyvatel

Podivná socialistická plastika hyzdí pražský Braník od té doby, co byl postaven Barrandovský most. Pokroucený dvouvrcholový betonový monolit dobyli prvovýstupci teprve v roce 1995. Čtveřice horolezců tehdy přeskočila z mostu na plošinu pod vrcholovou hlavou, zatloukla dva nýty a vystoupila na jeden z vrcholů.

Plastika od nich dostala horolezecké pojmenování jako regulérní skalní věž. Shodli se na názvu Červ Dobyvatel. O rok později vznikala druhá cesta, která vede přes stejné nýty.

V dnešní době ovšem první nýt chybí, a tak dva těžké kroky nad plošinou musí řešit lezci s pevnými nervy. První nesmí spadnou, a když se to stane, jistič musí skočit s lanem v ruce na druhou stranu a udělat se sebe závaží na kladce.

Návrat vede desetimetrovým slaněním z erární rezavé karabiny u druhého nýtu. Nahoře je vrcholová kniha ve skleněné dóze.

Humánní cesta

III. Listopad 1995, Pavel a David Sýkorovi, Tomáš Radil, Lukáš Bludský

Přeskokem z mostu na plošinu pod převisem. Ručkováním po liště doleva na polici pod sedlem (nýt). Ukloněnou stěnkou na sedlo a doprava na JZ vrchol (vrcholová kniha).

Pionýrská cesta

IV. Únor 1996, Jan Hásek, Jakub Turek

Širokým rozporem mezi mostem a plastikou na plošinu pod převisem, kde se cesta spojuje s Humánní. Ze sedla doleva na SV vrchol.

Jak se tam dostat

Plastika je přístupná z parkoviště v ulici Na Mlejнку.

Doporučené vybavení

lano 20 m, slaňovací brzda + karabina, 2 expresky, lezečky, přilba, magnézium

Měsíční údolí u Poříčí nad Sázavou - Žula pro Pražáky

Za podzimních sychravých dnů, kdy pražští horolezci už nemohou na písek ani pomyslet, Šárka, Holý vrch a Hlubočepy je nudí, v Řeži a Černolicích mají všechno vylezené a do Srbska se jim nechce, podává pomocnou ruku Posázaví.

Ne že by se tam nelezl nikdo jiný, než obyvatelé metropole, ale největší převahu mají právě oni.

Teprve před pár lety lezecky objevený lom v Měsíčním údolí u Poříčí nad Sázavou poskytuje pár žulových cest akorát na jednodenní pohodové lezení.

Je tu sice několik osmičkových a devítkových cest, ale nejvíce si zalezu milovníci pětetek až sedmiček. Klasifikace je tady hodně měkká. Dokonce měkkí než na Srbsku nebo Rovišti, a to je už co říct!

Výstupy jsou hustě zajištěné borháky, neškodí však pro jistotu vzít sadu vklíněnců a jednu smyčku. Přijíštění může přijít vhod při problémech se strachem.

Cesty jsou většinou pevné, ale občas vypadne z police nebo spáry kámen. Leze se tu proto s přilbou. Cesty jsou dlouhé od sedmi do patnácti metrů.

Jak se tam dostat

Do Měsíčního údolí se jde z Poříčí nad Sázavou po červené turistické značce podél Konopišťského potoka jeden a půl kilometru. Vymotáme se z vilkové čtvrti, podejdeme viadukt, mineme hřiště, po pár minutách chůze uvidíme na levé straně lom. Od cesty ho odděluje mohutné suťoviško z nalámaného kamení.

Cesta zpět na vlak do Mrače vede dvě stě metrů dolů podél potoka, odbočuje po široké lesní cestě doprava do lesa, přes louku, překračuje hlavní silnici a sestupuje dolů do Mrače.

Doprava

Autobusem z Prahy - Butovic nebo vlakem z Prahy - Braník do Poříčí nad Sázavou. Zpět je lépe dojít do Mrače a odjet odtamtud vlakem do Prahy. Jede rychle a často. Nezapomeňte využít jízdenky pražské hromadné dopravy a hromadné slevy. Autem se dá zajet po asfaltové silnici až k lomu.

Doporučené vybavení

lano 30 m, přilba, lezečky, magnézium, 6 expresek, 2 šroubovací karabiny, smyčka 1,5 m, vklíněnce, slaňovací a jistící brzda, lékárníčka, mobil

Oblíbené skály pražských horoškol - Podzimní panika v Černolicích

Už sto let vystupují horolezci na temena tří Čertových skal u středočeských Černolic. Snad každý pražský horolezec tady začínal s vertikálním dobrodružstvím. Však také jeden z lehčích výstupů nese příznačný název Panikář. Lezení na pevné křemencové skály není nijak omezené, leze se tady za deště, v zimě i létě, s vklíněnci i friendly, v pohorkách i s magnéziem. Jedině skobování a přidávání nového jištění je tady zakázané.

V nenápadných Černolicích na konci Brd si podávají ruce turisté, cyklisté a horolezci. Středočeská víska při tom vypadá, že není ničím výjimečná. Snad jen kuriozními jmény obcí v okolí jako Řitka, Všenory či Jíloviště. Je však uzlovým bodem pro turisty, kteří putují po Brdech, cyklisty zdolávající jejich náročnou hřebenovku, a kupodivu i horolezců. Přicházející výletníci sice do poslední chvíle nic nevidí, ale jen co dojdou k posledním domkům, najednou se nad nimi hrozivě začernají dvacetimetrové skalní stěny Čertových skal. Eldorado horolezců už od začátku minulého století.

Pěšky na vrcholy

Do pocitů horolezců se v Černolicích může vžít každý. Stačí obejít všechny tři skalní věže a na obě postranní se lze celkem jednoduše dostat i bez lana. Na Dvojitou věž (při pohledu odspodu vlevo) se dostanete pěšky po nakloněných skalních plotnách. Severovýchodní věž (zespoda ji vidíte vpravo) je dostupná ze soutěsky, ale připravte se na to, že se budete muset přitahovat rukama a občas si pomůžete i koleny nebo zadnicí. Zvláště při sestupu.

Podzimní výhled odtud není nijak daleký, ale ohromující. Kopcovité brdské lesy kontrastují s rovinatými poli na obzoru. Hluboká propast pod nohama s nedalekou špičkou televizního vysílače na Cukráku.

Na turisty v euforii však mohou číhat dvě nebezpečí. Za vlhka, a to nemusí zrovna pršet, křemencové temeno věže hodně klouže. A pozor na sestup, protože ten je vždycky těžší než výstup.

Dobírání a slaňování

Masivní nýt je v současné době umístěný ve středu Dvojité věže (nad cestou Brašnička). Na Hlavní věži je kruh uprostřed temena (slouží převážně ke slanění do náhorní stěny), borhák nad cestou Velký převis, dva nýty těsně pod vrcholem (Panikář) a jeden kroužek pod závěrečnou hranou (Jižní rys). Severovýchodní věž má nýt nad Kazatelnou.

Populární směry

V černolických Čertových skalách vedou převážně výstupy lehké a střední obtížnosti. Proto jsou také oblíbeným terémem horoškol z daleka široka. Uvádíme několik vyhlášených směrů. Nejlehčí je Komín (obtížnost II) na Dvojitou věž. Z plošiny nad ním začíná Traverzník (II-III), kde se na pár metrech ukáže smysl pro rovnováhu.

Vlevo vedle Komína vede po skalní kulise několik variant cesty Velké chyty (podle trasy III–VI), vpravo od něj nepříjemné Vzdechý (IV). Tady pozor na první metry vedoucí ke sténovému kruhu, protože malé a klouzavé výčnělky ubírají lezcům hodně síly hned na začátku.

Na Hlavní věž vedou dvě klasické pětadvacetimetrové spáry Panikář přes masivní kruh (III) pojmenovaný podle začátečnických pokusů mnohých budoucích horolezců a Jižní rys (III). V obou se lze při troše pozornosti zajistit právě vklíněnci. Mezi nimi se blyští tři nýty v cestě Plotny (V) a vpravo od nich se černají Tři převisy (VI).

Na Severovýchodní stěně stojí za to zkusit Horní traverz (III), který ve výšce křížuje celou stěnu zleva doprava, a Kazatelnu (VI). Nejtěžší místo je zajištěno dobrým kruhem, ale pod ním je potřeba nějaký větší vklíněnc nebo friend. Nad kruhem se cvaká prastará skoba. Přesto musejí dávat oba horolezci pozor. První, aby nespádl, a druhý, aby po případném pádu udržel lano. Pády odtud totiž končí až těsně nad zemí.

Doprava

Nejvíce horolezců jezdí vlakem do Všenor na trati Praha - Beroun - Plzeň. Odtud jdeme po silnici do prudkého kopce směrem na Řitku. Asi za půl hodiny projdeme Černolicemi a nad námi se zvednou jasně viditelné skály.

Do Černolic občas zajíždí i příměstský autobus zařazený do systému Pražské integrované dopravy. Až pod skály se dá dojet i autem po příbramské silnici přes Cukrák a Řitku.

Kde se najíst a napít

V Černolicích není stálá restaurace a obchod. Otevřenou náruč pro turisty má proto hotel Zdeňka v horní části Všenor. Pokud půjdete po silnici dolů, poznáte ho podle cedule i parkoviště po levé straně ulice. Na špinavé oblečení i zabahněné boty jsou tu zvyklí. Jídlo je sice jen klasické hospodské, ale velmi dobré a ne příliš drahé.

Průvodce

Nejnovější tištěný průvodce Český kras a okolí sestavil Petr Resch, vydala ho v roce 2000 Xerografie. Internetovou verzi průvodce najdete [ZDE](#).

Doporučené vybavení

Přilba, Sedací + hrudní úvazek, Jistící a slaňovací brzda, Sada vklíněnců (spíše větší velikosti) nebo friendů, 5 expresek, 3 delší smyčky, 1 šroubovací karabina na štand, šňáradlo, lezečky, průvodce, teplé oblečení, čaj v termosce, lékárníčka, mobil, legitimace pražské MHD nebo jídenka 12 Kč (platí ze Smíchova do Všenor)

Klasické lezení kousek za Prahou - Tradicionalisté v Řeži

Praha je mezi evropskými metropolemi Mekkou horolezců. I ve studeném a sychravém podzimu je tu možné vyrazit na přírodní skály. Po dešti bývají brzy suché křemencové masívy v Řeži.

Čtyři skalní masívy vysoko ve stráni nad Vltavou proti atomovému rektoru v Řeži nabízejí dobrodružné lezení horského charakteru.

Jako na horách

Jedno- až dvoudělkové výstupy si musí každý lezec odjistit sám smyčkami, vklíněnci a friendly. Občas najde skobu a někdy nýt či zabetonovaný kruh. Skála je místy velmi pevná, narazit lze ovšem na volné kameny, šterkové lavice i kývavé bloky.

Výška masívů se pohybuje od třiceti do padesáti metrů, ale výhledy z temene odpovídají daleko většímu převýšení. Shlížíme z nich totiž na hladinu řeky v hloubce dvou set metrů.

Tradiční lezení

Řež je dosud rájem pro tradicionalistický styl lezení. Rovnováha mezi psychickým a fyzickým výkonem je tu zachována v plné míře. Rozuměj: není tu moc dobrých skob a nýtů, a proto se každý bojí spadnout. Mnohé jištění nabízí jen iluzorní pocit jistoty, protože o kvalitě skob není nic známo a vklíněnce v otevřených spárách drží jen na čestné slovo.

Zatímco v mnoha jiných oblastech je preferováno pouze čisté sportovní lezení bez pomoci jisticích prostředků, v Řeži mnoho cest nelze přelézt jiným způsobem než s žebříčky, tahem lana, nebo aspoň stoupáním na skoby.

Technické lezení

V horolezecké klasifikaci se takové cesty poznají podle písmene A. Například výstup 4A0 znamená, že zkušený lezec takovou cestu vyleze bez velkých potíží, ale bude se muset v nejtěžším místě podržet za nějaké skoby nebo karabiny. Klasifikace 6A4 značí výstup prakticky nepřetržitě po skobkách zatlučených do rozbité skály, daleko od sebe a neustále hrozících při neopatrném pohybu vypadnout i s lezcem. Do nich se věší v krkolomných polohách horolezci pomocí speciálních žebříčků a smyček.

„Některé prvovýstupy jsme tímto způsobem lezli i celý den,“ vzpomíná horolezec Ivan Rigel, který v Řeži na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let vylezl se spolulezci nejvíce nových směrů. Dnes je oněch padesát až šedesát metrů záležitostí desítek minut, ale tehdy to byly úctyhodné výkony.

Středně těžké lezení

Naprostí začátečníci (2-3) si v Řeži lezení neužijí, ale pro lezce středních obtížností (4-6) je tu několik desítek možností. Pozor však na bezpečnost, protože ostré skalní hrany, výčnělky a poličky mohou i při bezpečně zachyceném pádu způsobit nepříjemná zranění.

Turisté na výletě

Pokud někdo nenajde dost odvahy pustit se do boje s kolmou skálou nebo sem chce zajít jen na výlet, může vystoupit v železniční zastávce Řež ve směru na Kralupy, přejít mostek a po nenápadných stezičkách vyjít pod útesy. Mezi nimi se proplete na skalní temeno, kam před mnoha miliony let zasahoval tok Vltavy, a skrz křoví a les dojde na vyšlapanou pěšinu. Po ní se vydá doleva, až objeví turistickou značku na Levý Hradec a dál do Prahy.

Nejlepší je Čtvrtý masiv

Těm, kteří se rozhodnou vyrazit za vertikálním dobrodružstvím, nezbyvá než doporučit pár pěkných, logických a více-méně bezpečných cest v pevné skále. Na prvním a druhém masivu (počítáno zleva při pohledu od řeky) je skála drobná a lámavá. Lezení je tu spíše pro ty, kteří už mají všechny klasické cesty vylezené.

Na třetím masivu vede těžká, ale pěkná spára Hokejka (obtížnost 5), která je jakoby zmenšeninou slavného výstupu stejného jména ve Vysokých Tatrách na Lomnický štít. O něco lehčí je Zednická (4+), která začíná přeledením opěrné zídky pod skálou.

Nejlepší lezení poskytuje čtvrtý masiv, zleva doprava se na něm dají vybrat krásné cesty. Chromá (3+) vypadá zdánlivě lehce, ale nepříjemné kroky je potřeba dělat nad kolmými stěnami. Guáno (5) je ostrý zářez s převisem, který nese jméno po ptačích exkrementech, které na lezce číhají v nejobtížnějším místě. Velká stolice (5+) se jmenuje po skalním balkonu v polovině cesty. Série převisů Epitaf, Šmelhauspřevis a Cesta domů vyžaduje obtížné a nebezpečné technické lezení označované písmenem A. Jejich jména vypovídají o nepříjemných pocitech lezců, kteří je překonali jako první.

Ironicky pojmenovaný Zábavný koutek (5) požaduje po lezcích dost přemýšlení, aby se zajistili proti případnému pádu. Nejkrásnější lehčí cesta se jmenuje Strmá (4). Je vhodná i pro začínající lezce, protože je v ní dostatek skob a mezi ně se dají v případě strachu jednoduše umístit vklíněnce. Poslední pěknou cestou po pravé straně čtvrtého masívu je Kůň (4+). Připomíná hřbet proslulého skalního koně na Žabím štítě ve Vysokých Tatrách. Nejtěžší na této cestě je vylézt prvních pár metrů v hlubokém zářezu bez stupů a chytů. Druhá lehčí polovina cesty po takovém zážitku připomíná schody a ne horolezecký výstup.

Průvodce

Poslední tištěný průvodce vyšel v roce 1991 a vydali ho František Mrvík se Zdeňkem Vévodou. Starší, ale stále použitelný je první díl Nepískovcových skal v Čechách z roku 1986, který vyšel v nakladatelství Olympia. Dobrý průvodce je na internetu: [Rež](#).

Doporučené vybavení

Přilba!, Sedací a hrudní úvaz, Sada vklíněnců, smyček a friendů, 6 expresek, 6 karabin, 2 lana 50 m dvojčata nebo půlky, Slaňovací a jistící brzda, Magnézium, Lezečky, Lékárnička, Pití, Zapalovač

Doprava

Vlakem ze stanice Praha – Masarykovo nádraží směrem na Kralupy. Jízdenka městské hromadné dopravy platí do Sedlce, dát je potřeba koupit za pár korun železniční jízdenku. Vlaky jezdí tam i zpět každou hodinu.

Jídlo a pití

Pod skálami není nikde voda, a tak je potřeba si ji přinést z domova. Levná venkovská hospoda je v Řeži na fotbalovém hřišti. Očekávejte něco jako tlačenku, matjesy, párky, pivo, anebo limonádu.

Ochrana přírody

Skály sice nejsou v žádné chráněné oblasti, ale přesto je nutné se chovat k přírodě šetrně. Oheň se rozdělává jen na levém okraji čtvrtého masívu na jednom místě s ohništěm, nelze tu nechávat odpadky a v případě, že horolezci narazí na hnízdo poštolky, musí okamžitě slanit a vybrat si jiný výstup.